

[Pürschel.]

og den karaktermæssige Konstitution, med hvilken han har følt, er i dette Spørgsmaal saa afgørende, at ren Sagkundskab næppe kan forekomme“, det vil sige upartisk Sagkundskab.

Dette tror jeg er rigtigt, og jeg bekræftes i denne Antagelse, naar jeg ser det forfærdende Letsind, hvormed Læger her opererer med Tal om Aborternes og navnlig de illegale Aborters Tal. Her i Landet har Amtslæge Bendix Poulsen i „Ugeskrift for Læger“ fremdraget nogle ganske karakteristiske Eksempler paa det, jeg nævnte for et Øjeblik siden. Jeg skal særlig nævne dette, at i Tidsskriftet for 1932 Side 979 angives Aborternes Tal til 10 000—20 000. Det er unægtelig et ret vidt Spillerum. Det forklares senere ved, at det hele er saa usikkert. Bedst er det Eksempel, som Dr. Hoffmeyer, der er et fremtrædende Medlem af Det radikale Parti og ogsaa Medlem af Kommissionen, frembyder. Han skriver Side 1000 i dette Tidsskrift for 1932: „Jeg vil protestere mod, at Dr. Starcke kalder det en Stemningsbølge, at der i Øjeblikket finder 10 000, 20 000, ja, maaske 30 000 Svangerskabsafbrydelser Sted her i Landet ved Kvaksalveres Hjælp. Dette er ingen Stemningsbølge, det er en Realitet.“

Læg Mærke til disse Ord, at det er en Realitet. Nu er det jo allerede en ejendommelig Realitet, der svinger mellem 10 000 og 30 000. Som Realitet betragtet minder det mig for meget om noget, der ganske vist ogsaa er en Realitet, som er egnet til at spille paa, nemlig en Harmonika, og det er vel ogsaa det, der har gjort, at Realiteten har faaet denne Form, for der skulde jo kunne spilles paa den.

Realiteten belyses virkningsfuldt af Dr. Hoffmeyer sammesteds Side 330, 1936. Han er nu naaet noget nærmere ned til Jorden: „Mindst 6 000 aarlig, sandsynligvis langt flere. Tallet kan godt ligge et Stykke over 10 000.“ Saa kommer Begrundelsen: „Leopold Meyer har i 1913 anslaaet 8 000, en Læge har i 1913 anslaaet 8 000, men der siges ikke noget som helst om paa hvilket Grundlag. „Der maa da øjensynligt nu være langt flere; hvis Professor Meyer havde Ret, maa det nu sættes til 10 000—20 000.“ Ja, hvis

han havde Ret, men det var jo det, som helst skulde bevises først.

Saa siges der: Tallet 30 000 var Udtryk for Sortsyn. Og saa sluttes der: „Jeg vil nu tage Afstand fra dette Tal.“ Ingen vil modsige mig, naar jeg om dette Kommissionsmedlem siger, at det havde været heldigere for ham og hans Anseelse, om han i Tide havde taget Afstand fra dette Tal. Det er fremsat i 1932, har altsaa staaet for denne Læges Regning i 4 Aar og har været brugt i Diskussioner. Jeg har mødt dette Tal, de 30 000. Dette er karakteristisk for den Maade, hvorpaa Sagerne er fremstillet, og for, hvor vanskeligt det er at faa fast Bund under Fødderne.

Der er en enkelt Udtalelse i Kommissionens Betænkning — den staaer Side 45 —, som jeg gerne vil have Lov til at citere, den indeholder efter min Mening den psykologiske Forklaring paa Flertallets Standpunkt: „Naar en saadan Udsondring har fundet Sted, vil de Fosterfordrivelse, der bliver tilbage, miste det Skær af Sympati, som de for Tiden af Mangel paa Lovens Præcision og Definition laaner fra de mere legitime Tilfælde.“ Det havde været rart at vide, hvor det er, Loven mangler Præcision. Jeg kan egentlig ikke se det. Den straffer Fosterfordrivelse, og hvad det er, det ved vi alle, som den højtærede Justitsminister sagde i Studenterforeningen forleden Dag. Det ved vi alle, der mangler ingen Præcision paa dette Punkt. Men den psykologiske Forklaring paa, at man er naaet til dette Standpunkt er, at man mener, at man kan skabe en Ordning her, saaledes at man skubber de utiltalende Tilfælde ud. Og hvad vil man saa gøre ved dem? Ja, dem vil man dog vistnok straffe. Det vil sige, et Mindretal i Kommissionen ønsker dem alligevel ikke straffet. Det skal nok staa i Loven, at de skal straffes, men de skal for Nævneting, og altsaa skal de ikke straffes.

Heroverfor er det, det er ganske interessant at se paa de russiske Erfaringer, og dem vil jeg gerne tillade mig at gaa lidt nærmere ind paa. Der er for det første det at bemærke, at i 1913 fremsatte Lenin en Udtalelse, som gik ud paa, at de gamle Straffebestemmelser, man her havde, var kun Udtryk for Hyklery fra det herskende Samfunds Side, og derfor skulde de udryddes, naar man kom til. Denne Udtalelse er